

N. I. Kay 90a

ΜΕΛΕΤΑΙ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

[I] ΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑΙ ΤΑΣΕΙΣ

1930
Ρόδου

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ Ουίλιαμ δὲν ἐγνώριζε τὴν Ἐδρώπην ἢ δὲ πείσμων ἀντίστασις του εἰς τὰς ἀσφαμένους παραχωρήσεις, τὰς ὁποίας ἐζητεῖ ἡ ἀμερικανικὴ γερουσία, ἀπέδειξεν ὅτι δὲν ἐγνώριζε, ὅσον ἐπεριε, οὕτε αὐτὴν τὴν Ἀμερικὴν.—Ἡ ἀσθηρὰ αὐτὴ κρίσις, τὴν ὁποίαν, ὡς πᾶρ-
θιον βέλος, ἐκφέρει ὁ Κλεμανσώ εἰς τὴν ὑστάτην ἀπολογίαν του : «Μεγαλίον καὶ ἀβλύγιτες μᾶς ῥίχης», ἡμπορεῖ κάλλιστα νὰ ἐραυσοθῆ, *mutatis mutandis*, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον. Ἡ ὀλικὴ ἔκλεισις του ἀπὸ τὴν πολιτικὴν κόνιστρον, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν του εἰς τὴν προεδρικὴν ἐκλογὴν τοῦ 1920, ἦτο ἐνδεκτικὴ τοῦ ὀλονὲν ἐθρυνόμενον διανοητικῶν καὶ τυπικῶν χά-
ματος, ποὺ τὸν ἐχώριζε ἀπὸ τὴν μεταπολεμικὴν Γαλλίαν. Ἡ δὲ ἀφελὴς πίστις του εἰς τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς ἐγ-
γυμμένης τὴν ἀσφαλείαν τῆς Γαλλίας τρι-
μεροῦς συνθήκης (τὴν ὁποίαν ἡ ἀμερι-
κανικὴ γερουσία οὕτε κἂν συνεζήτησε), ἡ
στεῖρα εἰς ἀποτελέσματα περιοδεία του εἰς
τὴν Ἀμερικὴν καὶ ἡ ἔξ ἴσου ἀκαρπὸς πρὸς
τὸν πρόεδρον Κοὐλίτζ ἔκκλησις του, ἐπὶ
τοῦ περιμαχίτου ζητήματος τοῦ πολεμι-
κοῦ χρέους τῆς Γαλλίας, τέλος, τὸ περιε-
χόμενον καὶ ὁ τόνος τῶν περὶ τῆς Ἀμε-
ρικῆς πραγματοποιημένων κεφαλαίων τοῦ
ἀπρωταφροσύντου ἔργου τοῦ ἀπαρξάνοντος
ἀπρωταφροσύντου ἢ Ἀμερικῆς τοῦ ἴσου
καὶ παρῆμενος μετὰ τοῦ θανάτου του
τοῦλάχιστον ἴσως ἀγνωστος, ὅσον καὶ ἡ
Ἐδρώπη εἰς τὸν πρόεδρον Οὐίλιαμ.

Διότι μόνον πλήρης ἀγνοία τῆς ἱστορίας
τοῦ ἀμερικανικοῦ λαοῦ καὶ τῶν παραδό-
σεων τῆς ἀμερικανικῆς πολιτικῆς ἦτο δυ-
νατὸν νὰ ἐκθέρη τὴν παράβολον ἐπίδα
ὅτι ἡ κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον συν-
εργασία τῶν ἠνωμένων Πολιτειῶν θὰ
ἐπαυμέντο καὶ θὰ ἐμογιμοποιεῖτο καὶ μετὰ
τὴν σίνταριν τῆς εἰρήνης· καὶ μάλιστα,
ὅταν ἡ εἰρήνη αὐτὴ ἀριστάτο οὐσιωδέ-
στατα ἀπὸ τὰς ἀμερικανικὰς ἀντιλήψεις.
Ἐξ οὗ αἱ θρηνοδοαὶ καὶ αἱ ἀνιερκλήσεις,
αἱ προκληθεῖσαι ἰδίως εἰς τὴν Γαλλίαν,
ἐκ τῆς «λιποταξίας» τῆς Ἀμερικῆς. Καὶ
ὅμως ἡ «λιποταξία» αὐτὴ δὲν ἦτο παρὰ
ἡ μοιραία ἐπὶ ἀνοδος ἐνὸς ποταμοῦ εἰς τὴν
κοίτην του, μετὰ τὴν πάροδον τῶν ἐξαι-
ρετικῶν καιρικῶν συνθηκῶν, ποὺ ἐπρο-
ξέτησαν τὴν πλήμυνράν του. Ἡ «λαμ-
πρὰ ἀπομόνωσις» ὑπῆρξεν, ἐπὶ ἐνάμιον
αἰῶνα, ἡ φυσιολογικὴ ἀπέναντι τῆς Ἐδρώ-
πης στάσις τῆς βοραιοαμερικανικῆς συμπο-
λιτείας. Οἱ βασικοὶ παράγοντες τῆς πολι-
τικῆς αὐτῆς, αἱ κυριώτεραι ἐκδηλώσεις
τῆς καὶ αἱ πιθανότητες τῶν εἰς τὸ προσε-
χὲς μέλλον μεταστροφῶν τῆς, θ' ἀποτελέ-
σουν τὸ θέμα τῶν κατωτέρω παρατη-
ρήσεων.

Ἡ πολιτικὴ ἀπομόνωσις τῆς βοραιο-
αμερικανικῆς συμπολιτείας διήρξε πρωτί-
στως ἀπόρροια τῆς εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν
ὄκεανὸν ἀφειλομένης γεωγραφικῆς τῆς
ἀπομόνωσεως, χάρις εἰς τὴν ὁποίαν κα-
τάρθασε : 1ον) Νὰ ἐπιδοθῆ ἀνεόχλη-

τος, ἀπὸ ἐξωθεν ἀντιδράσεις, εἰς τοὺς
μέχρι τοῦ μεγάλου ἐμφυλίου παραγαμοῦ,
τὸ 1860—1865, φθασάστας τριαχεῖς
πολιτικούς ἀγῶνας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους
ἐξεμαυέθη τὸ ἠνωμένον ἀμερικανικὸν
ἔθνος. 2ον) Νὰ μείνη ἀμέτοχος εἰς τὰς
ἀλληπαλλήλους εὐρωπαϊκὰς περιπλοκάς,
ἀπὸ τοῦ 1792 μέχρι τοῦ 1917, καὶ 3ον)
νὰ ἐξαγγελῆ μονοπλευρῶς, καὶ μὴ διον
τοῦτο νὰ ἐπιβάλλῃ, τὸ δόγμα τοῦ Μονρόε,
διὰ τοῦ ὁποίου ἡ Ἐδρώπη ἀπεκλείσθη ἀπὸ
κάθε πολιτικὴν ἐπέμβασιν καὶ ἐδαφικὴν
ἐπέκτασιν εἰς τὸ δυτικὸν ἡμισφαίριον.
Συγχρόνως, ἡ προσήλωσις τοῦ ἀμερικανι-
κοῦ λαοῦ εἰς τὸ τερῶσιον ἔργον τοῦ ἐποικι-
σμοῦ καὶ ἐκπολιτισμοῦ μᾶς ἀχανοῦς
ἠλείφον καὶ ἡ οικονομικὴ αὐτάρκεια τῆς
χώρας, ἡ ὁποία ἐπετεύχθη διὰ τῆς σπατά-
λου ἐκμεταλλεύσεως τοῦ ἀστειρευμένου καὶ
πολυποικίλου φυσικοῦ πλοῦτου τῆς, καὶ
διὰ τῆς δημιουργίας μᾶς ἀπεράντου ἐσω-
τερικῆς ἀγορᾶς, περιώρισαν εἰς τὸ ἐλάχι-
στον τὰς οικονομικὰς μετὰ τῆς Ἐδρώπης
συναλλαγὰς καὶ κατέστησαν σχετικῶς εὐ-
κολον τὴν ἀπογὴν καὶ ἀπο πολιτικῆς δο-
σοληγίας μετ' ἑαυτῶν τῶν περὶ τοῦ Ἀτ-
λαντικοῦ ζώντου λαοῦ.

Ἡ κατάστασις ὅπως αὐτὴ μετέβληθῆ
περὶ τὰ τέλη τοῦ 19ου αἰῶνος, ἦτο τὴν
ἀμπλήρωσιν τῆς ἠπειρωτικῆς ἐπέκτασεως
καὶ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἐπιρροῆς τῆς ἐν-
τῆρος, ἡ βοραιοαμερικανικὴ ἐπιρροὴ
ἐστράφη, κατ' ἀρχάς, σχεδὸν ἀπρωταφρο-
σύντως, πρὸς ὑπεροκειαν τῶν δηλαδὴ ὑπερ-
ραλιστικὰς καταστάσεως. Ἡ ἠμερικὴ ἀνά-
πτυξις τῆς γεωργίας καὶ τῆς βιομηχανίας
ἐξήρτησε τὰς καταναλωτικὰς ἀπαιτήσεις
τῆς ἐγχωρίου ἀγορᾶς, πρὸς τὴν ἐκ
παραλλήλου ἔρωσαν τοῦ ἐπιπέδου τῆς
ζωῆς καὶ τὴν τεχνητὴν σχεδὸν ἀβῆσιν
τῶν ὀλικῶν ἀναγκῶν τοῦ ἀμερικανικοῦ
λαοῦ, καὶ τὴν ἠνάγκασε νὰ στραπῆ πρὸς
τὸ ἐξαγωγικὸν ἐμπόριον. «Ἡ ἀπορρασι-
στικὴ καμπὴ, εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ 20ου
αἰῶνος, λέγει ἓνα ἀπὸ τὰ πρόσωπα τοῦ τε-
λευταίου περὶ Ἀμερικῆς βιβλίου τοῦ
Ζωρῆ Ντουαμέλ, «Σηναὶ τῆς Μελλούσης
Ζωῆς», δὲν εἶνε οὕτε ὁ Ἀβρουστος τοῦ

1914, οὔτε ὁ Νοέμβριος τοῦ 1918...
εἶνε ἡ στιγμὴ, καθ' ἣν ἡ ἐσωτερικὴ ἀγορὰ
τῆς Ἀμερικῆς ἔπαυσε νὰ τῆς ἐξαρκῆ. Τότε
τὸ θρηῖον ἀφρόθη ἐπάνω εἰς τὰ πιανὰ
πόδια του...»

Συγχρόνως, ἡ ἐκ τῆς πρωτοφανοῦς ἀβ-
ξήσεως τοῦ ἀμερικανικοῦ πλοῦτου προελ-
θοῦσα πληθώρα τοῦ χρήματος, ἐν συνδυα-
σμῷ μετὰ τὰς δανειακὰς ἀνάγκας τῶν εὐ-
ρωπαϊκῶν κρατῶν, διαρκούντος τοῦ παγκο-
σμίου πολέμου, ἔσχεν ὡς συνέπειαν τὴν
ἀθρόαν ἐξοδον ἀμερικανικῶν κεφαλαίων
καὶ μετέβαλε τὴν Ἀμερικὴν ἀπὸ ἀφειλέ-
την τῆς Ἐδρώπης εἰς πισωτήν. Ἡ ἐπα-
ναστατικὴ αὐτὴ μεταβολὴ ἐπὶ τῆς διεθνοῦς
θέσεως τῆς βοραιοαμερικανικῆς συμπο-
λιτείας θὰ ἐπεριε νὰ συνεπιφέρῃ καὶ ἀνά-
λογον μεταστροφήν εἰς τὴν διεθνή στάσιν
τῆς, δηλαδὴ εἰς τὴν ἀπέναντι τοῦ ἐξο-
κόσμου πολιτικὴν τῆς. Ἡ πολιτικὴ ὅμως,
καὶ ἰδίως ἡ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ, ἐνὸς δημο-
κρατουμένου ἔθνους εἶνε μία συνεχὴς
διελευσίνου μεταξὺ τῶν ἀναγκῶν τοῦ
παρόντος καὶ τῆς νοστορίας τοῦ παρελ-
θόντος. Καὶ διὰ τοῦτο, βλέπομεν τὴν Ἀ-
μερικὴν, παρὰ τὴν ἀλματικὴν πύκνωσιν
τῆς μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐπικοινωνίας τῆς,
νὰ κατέχεται εἰς τὴν οικονομικὴν κατά-
κτησιν τοῦ κόσμου, φρατικῶς προσηλω-
μένη εἰς τὴν πολιτικὴν διαθήσασιν τῶν ὀλο-
σικτῶν καὶ τοῦ Μονρόε καὶ εἰς τὰ ὀλο-
νομικὰ δόγματα τοῦ Χάμικτον, τοῦ Κλαῦν
καὶ τοῦ Μακίνλεν· εἰς τὴν πολιτικὴν, δη-
λαδὴ, τῆς λαμπρᾶς ἀπομόνωσεως καὶ τοῦ
οικονομικοῦ ἔθνικισμοῦ. Καὶ τοῦτο, διότι ὁ
ἀμερικανικὸς λαὸς βλέπει ὅλα τὰ ἐξωτε-
ρικὰ ζητήματα, καὶ ἰδίως τὸ προεχόν με-
ταπολεμικὸν πρόβλημα τῆς ἀναδιοργανώ-
σεως τῶν διεθνῶν σχέσεων, διὰ μέσου
τοῦ φακοῦ ὀρισμένων ἐμμένων ἰδεῶν
καὶ προκαταλήψεων, ἀφειλομένων εἰς τὴν
ἰδιάζουσαν κοινωνικοπολιτικὴν του ἐξέ-
λιξιν. Αἱ βιωτικαὶ συνθήκαι, αἱ ἰδέαι καὶ
οἱ θεσμοί, ποὺ ὑπῆρξαν οἱ κυριώτεροι συν-
τελεστοὶ τοῦ ἀμερικανικοῦ μεγαλείου, ἐδη-
μιούργησαν μίαν ὀμαδικὴν ψυχροσύνησιν,
ἡ ὁποία παρεμβάλλει ἀνιπερβλητον μετὰ
τοῦδε πρόκομμα εἰς τὸν συγχροναῖον

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΞΙΑΣ ΕΙΣ ΧΑΜΗΛΗΝ ΤΙΜΗΝ

Διότι πωλοῦνται εἰς τὰ ἐργαστάσια ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν πελάτην. Οὕτω
δαπάναι πρατηρίων καὶ ἐκθέσεων διατίθενται ὑπὲρ τῆς ποιότητος καὶ
εἰς μείωσιν τῆς τιμῆς.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ — ΕΚΘΕΣΙΣ

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΣΥΓΓΡΟΥ: ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΦΟΡΟΝ ΔΙΟΔΙΩΝ - ΤΗΛ. 69

της εξωτερικής πολιτικής της βορειοαμερικανικής συμπολιτείας.

Το κυριότερον συστατικόν της ψυχοσυνθέσεως αυτής εινε η παραδόσις της ελευθερίας του άτόμου και της αυτοκυβερνήσεως, η όποία, μεταφραρευθείσα από την επαναστατικήν Άγγλιαν του 17ου αιώ- νος, έρριξόβηλσεν εις το παρθένον έδα- φος της άμερικανικής ήπειρου. Οι πρώτοι Άμερικανοί έπηρξαν αυτόπται μάχτρεις της γενέσεως μίας νέας κοινωνίας και της εκ θεμελίαν άνεγείσεως ενός νέου κρατι- κού συγκροτήματος. Συνεπώς, ήσαν άηπλ- λαγμένοι από τας μυστικοπαθείς περι του κράτους άντιλήψεις της ήπειρωτικής Εύ- ρώπης και έκληροδόθησαν εις τούς άπο- γόνους των την ιδέαν ότι το κράτος εινε ένας άσθηρός άθροώπιος θεσμός, όφεί- λαν την επαξίν του εις την πρωτοβου- λαν των άπαριζόντων αυτό άτόμου και όφιστάμενος άποκλειστικός χάρη της ά- σφαλείας και της εδδαμονίας των, και ειδικώς διά την «προστασίαν των πολιτών του από έξωθεν έπιθέσεις και διά την πε- ριφρούρησιν της ζωής και της περιουσίας των». Έπί τη προϋποθέσει δέ ότι έκαστον άτομον εινε εις θέσιν, καλύτερον πάντος άλλου, να γνωρίζη ποιόν εινε το συμφέ- ρον του, όσον άμεσώτερον και εδρύτερον συμμετέχουν οι κυβερνώμενοι εις το έρ- γον της κυβερνήσεως, τόσον άποτεισμα- τικώτερον έκτελεί το κράτος τόν προση- σμόν του.

Η παραδόσις του άτομισμού και της δημοκρατίας, έν συνδυασμώ με την αυτην κυβερνήσιν, η όποία έπηρξεν ο άποστρε- στικώτερος ιδεολογικός παράγων της ξε- λιξσεως της άμερικανικής κοινωνίας και πολιτείας, εξήρακσεν ισχυράν επίδρασιν και επί των διεθνών της συμπολιτείας σχέ- σεων. Πρός έκτίρησιν του ισχυρισμού τούτου άρκούν δύο παραδείγματα: 1ον) η στάσις της Άμερικης επί του περιμα- χήτου ζητήματος της ελευθερίας τών θα- λασσών, και 2ον) η εχθρότης της άπέ- ναντι της Κοινωνίας τών Έθνών.

Η άμερικανική κυβέρνησις άπήτησε, με άκαμπτον έπιμονήν, από τούς κατά καιρούς έμπολέμους, απόλιντον σεβασμόν των «δικαιών των οδδετέρων» δηλαδή, πλήρη ελευθερίαν κινήσεως και συναλλα- γής διά τούς πολίτας της, παρά την έκά- στοτε όφιστάμένην έμπολέμον κατάστασιν, και άσφάλειαν της ζωής και της περιου- σίας των. Η στάσις αυτή, η όποία κατά τόν παγκόσμιον πόλεμον έδημιούργησε σφοδρότάτας προστριβάς και με τά δύο στρατιώπεδα και κατέληξεν εις την κήρυξιν πολέμου κατά της Γερμανίας, άποτελεί σήμερον σοβαρώτατον πρόσκομμα εις την εδραίωσιν της παγκοσμίου ειρήνης, διότι έμποδίζει την συμμετοχήν της βορειοαμε- ρικανικής συμπολιτείας εις την αναδιορ- γάνωσιν των διεθνών σχέσεων. Διότι, ως γνωστόν, η έπί της Άγγλίας άπόρρησις του πρωτοκόλλου της Γενεύης έπηγο- ρεύθη πρωτίτως έπί του φόβου, μήπως ένδεχομένη δρῶσις του στόλου της, ως έν- τολοδόχου της Κοινωνίας τών Έθνών, προσκρούση εις τού άμερικανικόν δόγμα της «ελευθερίας τών θαλασσών». Διά τούς αυτούς βασικούς λόγους, η κατά τού παρελ- θόν έτος ύποβληθείσα πρότασις του γε-

ρουνισαίου Κίλερ, περι εξουσιοδοτήσεως του προέδρου όπως άπαγορεύση πῶσαν έπικουνοίαν Άμερικανών πολιτών μετά κράτους, τού όποιον κατήλθεν εις πόλεμον, παραβάν τού σύμφωνον Κέλλογκ, εδρεν άσθενεστάτην άπήχησιν παρά τη κοινή γνώμη και παρεπέμφθη έπί της γερου- σίας εις τας έλληνικός κατέδασ. Τέλος, κατά την πρόσφατον ναυτικήν συνδιάσκε- ψιν του Λονδίνου, η άμερικανική άντι- προσοπίεια, έποκύνισα εις την κατακραυ- γήν, την όποίαν ήγειρε τού περι «συμβου- λευτικού συμφώνου» (practé consultatif) ballon d'essai του έπί τών Έξωτερικών ύπουργού κ. Σίμψσον, ήρηγήθη κατηγορη- ματικός ν' αναλάβη την έποχρέωσιν συμ- μετοχής της Άμερικης εις σύσκεψιν τών δυνάμεων προς άποσοβήσιν επαπειλουμέ- νου πολέμου. Η δέ άρνησις αυτή, εις την όποίαν όφείλεται η πλήρης άποτυχία της συνδιασκέψεως, εις τού κεφάλαιον των ευ- ρωπαϊκών ναυτικών έξοπλισμών, έπηγο- ρεύθη έπί της ύπονοίας, μήπως η συμ- μετοχή εις προληπτικός τού πολέμου συ- σκέψεις συνεπέφηρ και την έμμεσον έστον συνεργασίαν της Άμερικης εις την εφαρ- μογήν άντιποίνων, διά τού περιορισμού της μετά τού «ένόχου» κράτους έπικουρι- σίας τών Άμερικανών πολιτών και τού έμπορίου των.

Αντιμετωπίζοντα τα διεθνή ζητήματα από της άπόψεως των συμπεροφόντων ένός έκάστου των πολιτών της ή βορειοαμε- ρικανική συμπολιτεία άν κριναται διακρισιμ μεσέν πόλεμον, περιεργασίαν της πρωτοβουσίας δέσ άντετατων κρατων και πίεσεως έξουσιοδοτήσεως προς ήρ- ρησιν της διεθνούς τάξεως και έσφαλά- λισιν της ειρήνης.

Όταν, τών περασμένων δεκαετίων, η κυβέρνησις Μανρόφ έπέστρεψ, εις έπί- σσημόν της έγγραφοσιν τήν θεωρίαν ότι, συνεπέει της ιδρύσεως της Κοινωνίας τών Έθνών και τού Διεθνούς Δικαστηρίου και της συνάψεως του συμφώνου Κέλλογκ, «τό όλον ζήτημα των δικαιωμάτων των έμπολέμων και τών οδδετέρων ύπείστη θεμελιώδη μεταβολήν», ο γερουνισαίος Μπόρα άπήτησε ξεηρότατα: «Έάν η άγ- γλική έρμηνεία τού συμφώνου Κέλλογκ σημαίνη ότι εις τού μέλλον δέν θα ύπάρ- χουν οδδέτεροι, κατ' άνάγκην έπειτα ότι τόσον ήμεις (αί Ένωμένοι Πολιτεία), όσον και όλα τά συνυπογράφαντα κράτη, θα εινε έμπολέμοι.» Με άλλα λόγια, παρά τού σύμφωνον Κέλλογκ, η Άμερικη δέν δε- σμεύεται να συμμετάσχη εις άντίποινα, έν περιπτώσει παραβάσεώς του, έπιμένει εις την κλασικήν διαστολήν μεταξύ έμπολέμων και οδδετέρων και όταν άκόμη πρόκειται περι όμαδικής πίεσεως εναντίον του κατ- ταστρατηγήσαντος τού σύμφωνου και «έπι- κηρυχθέντος» (out lawed) κράτους και διακηρύττει ότι, άδιαφόρως προς τού ποίος θα εινε ο χαρακτήρ ένδεχομένου πολέμου, θα ύπεραμυνθή τών «δικαιών των οδδε- τέρων» εις τού μέλλον, με όσον πείσμα και εις τού παρελθόν.

Η άπέναντι της Κοινωνίας τών Έθνών έχθρική στάσις της Άμερικης όφείλεται, κατά βάση, εις την φανατικήν προσήλω- σιν του άμερικανικού λαού εις την ιδέαν της αυτοκυβερνήσεως. Η πεποιθήσις ότι,

όσον μεγαλειότερα εινε η μεταξύν κυβερνήτων και κυβερνωμένων άπόστασις, τόσον ευχερωτέρα καταντή η εξάσκηση της κρα- τικής τυραννίας, επέπεισε, επί ένα δλόκλη- ρον αιώνα, τόν άμερικανικόν τοπικισμόν, έτροφοδότησεν άλλεπάλληλα χωριστικά κι- νήματα, κατέστησεν άναπότρεπτον τόν έμ- φυλίον σπαραγμόν του 1860—1865 και έπεβράδυνε την κρατικήν και έθνικήν ένο- ποιήσιν της μεγάλης δημοκρατίας, και σή- μερον άκόμη, εξήρτα πέντε έτη μετά τού τέλους του έμφυλίου πολέμου, ύπάρχουν πολιτεία του Σάουθ (του νοτίου τμήμα- τος της συμπολιτείας), όπου αι διατάξεις του δημοσποδιακού συντάγματος, αι έργνώ- μεναι την πολιτικήν και άδικήν ίσονο- μίαν των Μαύρων, παραμένουν γράμμα νεκρόν, άπαράλλακτα όπως εις άλλας πο- λιτείας, καθώς η Μαριυλάνδη και η Νέα Υόρκη, η προσπάθεια της δημοσπονδια- κής κυβερνήσεως προς εφαρμογήν του ποιοσπαγορευτικού νόμου προσκρούει εις την ενεργόν άντίδρασιν των πολιτικων και δημοτικων άρχών.

Και όμως, ένφ' ο άμερικανικός λαός δέν εκάλουσησεν άκόμη να κυβερνάται από την Ολοσγκίωσα, έρχονται οι διε- θνισαί, ιδεολόγοι και μη, και τού προτεί- νουν να συγκρατευθή εις τού να κυβερ- νάται από την Γενεύην! Οι λυσσοώδεις, αλλά και έν πάση ειλικρινεία, καταπολε- μήσαντες τόν προέδρον Ουίλσον γερου- σισαί, παρονοίασαν την Κοινωνίαν των Έθνών ως ένα είδος «έπικουριάχου έπι- κρατίας» (superstate) η όποία βαθμυ- δόν θα έπέκτεινε την έξουσίαν της εις βάρος της κυριαρχίας των άκαμψών αυτην κρατών, απαράλλακτα όπως η ο- μοσπονδιακή κυβέρνησις της βορειοαμε- ρικανικής συμπολιτείας περιείπε, και εξακολουθεί να περιτέλλη, την αυτοτέ- λειαν των «κυριαρχών» πολιτειών. Η ιδέα ότι ζητήματα, τά όποία ο άμερικανι- κός λαός θεωρεί ως άσθηρός έσωτερικά, καθώς τού δασολόγου, η μετανάστευσις, η βιομηχανική και γεωργική παραγωγή κ.λ.π., ένδεχόμενον, εις τού άπώτερον έστον μέλλον, να εκφύγουν της δικαιοδοσίας της άμερικανικής κυβερνήσεως, τρομάζει τόν Άμερικανόν τόσον περισσότερο, καθ' όσον εινε πεπεισμένος ότι ο διεθνής διακανο- σμός των ζητημάτων τούτων θα έπιτευ- χθή επί θυσία της πλεονεκτικής οικονομι- κής θέσεως της πλουσίας, αυτάρκους και εθνημερωσης χώρας του.

Εις την μεταξύν της άμερικανικής δημο- σπονδίας και της Κοινωνίας τών Έθνών άνάλογίαν, προσόδιει περισσότερο άν η- θροφάνειαν η μετά της τελευταίας σναχέτι- σις του Διεθνούς Δικαστηρίου, τού όποιου την άποστολήν οι Άμερικανοί έθνηκόφρο- νες φανιάζονται όμοίαν προς την τού ά- νοτάτου δικαστηρίου των Ένωμένων Πο- λιτειών. Διά τούτο, με όλον ότι εκ παρα- δάσεως ειδικευμένοι εις την δικαστικήν μάλλον, παρά εις την διπλωματικήν διευ- θέτησιν των διεθνών διαφορών, άντετά- χθησαν πεισιμόνως, και μέχρι τούδε έπι- τυχώς, εις την προσχώρησιν της Άμερι- κης, έστον και με τας έπιφυλάξεις του σχε- διου Ρούτ, αι όποία εξασφαλίζουν εις αυ- την προνομιούχον άπέναντι των άλλων δυνάμεων θέσιν.

Νέα Υόρκη, Σεπτέμβριος.

Ν. Σ. ΚΑΛΤΣΑΣ